

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

*Itt van köztünk Jézus,
aki értünk adta önmagát.*

TARTALOM

„Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal”	1	250 éves a nagymarosi kálvária	6	Ifiseknek	14
Kiengesztelődés–megbékélés–áldozat Jézus Krisztusban	2	Kálváriánk gondozói	7	Gyerekeknek	15
Nagybőjti lelkipgyakorlat	4	Házasság Hete Nagymaroson	8	Krisztus válaszolni akar!	16
Számodra mit jelent – A keresztút	5	Kereszt a határban	10	Ecce Homo	18
		Karitás éves beszámoló	11	Ferenc pápa látogatása	19
		Krónika	13	Recept rovat	20

ITT VAN KÖZTÜNK JÉZUS, AKI ÉRTÜNK ADTA ÖNMAGÁT!

Itt van köztünk Jézus, mert elindult egy úton, ami dicsőségen és szenvedésen át hozzánk vezet. Itt van a keresztben, gyomlálásban, takarításban, játékban, tanulásban, munkában, minden nap, minden órában.

Döntenie kellett az útelágazásoknál, imádkoznia és böjtölnie, hogy meghallja szíve szavát. Igent és nemet kellett mondania, csak fekete és fehér mezők szerepeltek a saktáblán, és ő tudta, mikor kell feketére és mikor fehérre lépnie, hogy győzedelmeskedjen.

Felvállalta sorsát, erejét, hatalmát. Életével, szavaival, tetteivel éppoly meghatározó, mint halálával és feltámadásával. Átala másik világba jutunk már életünkben, mi a szemnek láthatatlan, de lelkünk békéje jól ismeri.

Itt van köztünk Jézus, mert úgy döntött, e világért adja önmagát, értem adja önmagát!

„Ó drága Jézusom, add, hogy érted adjam önmagam!

Add, hogy neked adjam önmagam!

Add, hogy így önmagam lehessenek a világ elvárásaival szemben!”

Dán Ildikó

„Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal”

Az adventhez hasonlóan a nagybőjti készülletünkben is segítségül hívjuk Exupéry kis herceget. Csodálatos szimbólumokban meséli el nekünk, hogy minden ember lelke olyan, mint egy bolygó. Milyen az élet a bolygónkon? Néha a látszat hálójában vergődünk, néha a majomkenyérfa nagyra nőnek, mert nem metszettük, hanem öntöttük őket. Milyen az érzelmi életünk, hogyan kezeljük vulkánjainkat? A Biblia az Igével válaszol, a kis herceg a pszichológia nyelvezetén keresztül. A nagybőjt legyen szent idő, kérjük, hogy Isten csendben gyógyítsa látásmodunkat, rossz szokásainkat, érzelmi hullámzásainkat.

1. „AMI LÉNYEGES, AZ A SZEMNEK LÁTHATATLAN”

Manapság - egy ennyire vizualitásra építő korban, amikor szinte fotókkal kommunikálunk - a „külső” mintha tényleg nyeresre állna a belsővel szemben. Ezzel pedig végző soron az a baj, hogy mégiscsak valamiféle üresség és sablonosság felé visz. A kis herceg által felvetett kérdések viszont a személyiség belső adottságaira vonatkoznak. A világ nagy része mindig is nagyon külsőségekre törekvő volt: megfelelni társadalmi elvárásoknak, normáknak. Ez adta a fennmaradás alapját. A személyesség iránti igényünk ilyen alacsony. Az információs társadalom korában élünk, kommunikációnk digitális alapokon nyugszik,

erős a transzparencia és a kísértés az állandó kapcsolatban levésre. Mindez pedig magával hozza az azonnali érzelmi szükségletkielégítés igényeit. A kis herceg lassúságra, odaadásra való felhívása régimódinak tűnhet, holott roppant aktuális. Ma nem a szívével lát az ember, hanem megnézi a másik Instáját. Ebben a versenyautóként száguldó időben a lassúság presztízsét visszahozni igazi nyereség. Érdekes, hogy manapság milyen kategóriák mentén írunk le egy embert. Milyen jellemzőit tartjuk fontosnak? Hogy mekkora házban él, milyen kocsi van? Milyen pozícióban, mennyit keres? A kis herceg életre vonatkozó leckéje: ne a számok alapján ítélkezz! Olyan emberi kapcsolatokra vágyunk, amelyeknek megtartó erejük van, tehát amik a pozitívumok mellett elbírnak a konfliktusokat, a nehézségeket is. A mai fiataloknak, a Z generáció tagjainak irtózatosan nagy szükségük lenne ezekre a múlt századi érzelmekre, mert egyszerűen nincs mibe kapaszkodniuk. Zavaros a jövőképük, a szüleik örülnek, ha levegőt kapnak. A legnehezebb helyzetek mindig a legnagyobb kihívások is egyben. A Z generáció mellé okos felnőttek, tanárok, szülők, rokonok kellene, akik képesek odafordulni hozzájuk és meghallgatni őket. Hihetetlen nagy igényük van ezeknek a fiataloknak olyan felnőttekre, akikkel beszélni lehet, vagy akik például odaadhatják a kis herceget elolvasni nekik.

2. A MAJOMKENYÉRFÁK GYÖKEREI

„A majorkenyérfával meg úgy van, hogy ha az ember később kap észbe, soha többé nem bír megszabadulni tőle, egyszerűen elborítja a bolygót, átluggatja gyökereivel. Aztán előbb-utóbb szétrobbantják.” A majomkenyérfa magjai, illetve maga a majomkenyérfa olyan, mint a rossz gondolatok és a rossz érzelmek. Elhatalmasodnak, ha hagyjuk megnőni őket, sőt, szétrobbanthatják a bolygót. Ha engedjük, hogy a rossz érzéseink, a destruktív fantáziánk uraljanak minket, akkor robbannak a keretek, amelyekben bízunk. Szétesik az életünk. A világ érezhetően a majomkenyérfa irányba tart. Általános a félelem. Óriási tömegek érzik a történelmi léptékű változások előszelét, ezért keresnek erős vezetőket. A kis herceg minden reggel megtisztítja bolygóját, gyomlál. Ez olyan, mintha saját kertünkkel, saját érzelmeinkkel, gondolatainkkal törődnénk. Ennek kapcsán érdemes beszélni arról, amit úgy szoktunk hívni, hogy aktív bevonódás. Amikor reggel valaki felébred, és már a szemét kinyitva úgy érzi, hogy ez a nap úgy, ahogy van, borzalmas, menthetetlen, semmi értelme az

egésznek, ilyenkor az illető nem kigyomlálja a gyomokat, ellenkezőleg - elkezd öntözni őket. Ma a világban az egyik vezető diagnózis a klinikai depresszió, és ami rosszabb hír: a tinédzserek körében is megjelent. Ez azt jelenti, hogy a régen legklasszabbnak számító életszakasz ma negatív érzelmekkel telítetté vált, ami nagyon igazságtalan a fiatal generációval szemben. A felnőttek rosszkedve, depresszív érzései a családi asztalnál is jelen vannak, aminek következtében egyre fontosabbá válik, hogy megértsük, ezeket az érzelmeket valahogy kezelni kell. Minden reggel gyomlálni kell!

3. „A VULKÁNOK, HA JÓL KIPUCOLJUK ÖKET, SZABÁLYOSAN, ENYHE LÁNGGAL ÉGNEK, KITÖRÉSEK NÉLKÜL”

A vulkánkitörés mit jelent? Többnyire érzelmi feszültséget, indulati problémát. Valamilyen agresszióra vagy indulatkezelési nehézségre gondolhatunk. Ebben a mondatban az is benne van, hogy a vulkánok megismerhetők. Tudjuk, hogy lehet őket rendben tartani. Az érzelmi háztartást is takarítani kell, egyéni, családi és közösségi szinten is. A belső indulatokról, a felgyült hulladékról, a szennyestől gondoskodni kell. Mikor tört ki a vulkán? Amikor már annyira felgyült a feszültség, hogy szétrobbannak a keretek. Például a felesleges naponta beszél, szekál, mindig van egy csi-

pós megjegyzése. Nem szólunk, csak tűrjük és tűrjük, csendben lenyeljük. Nem merjük jelezni a problémánkat, mert félünk, hogy kirúgnak, hogy csak még több sértésnek ágyazunk meg vele. Aztán egyszer csak kitör a vulkán. Talán éppen a legkevésbé indokolt helyzetben, de mindenképpen meglepő erővel, és olyasmit teszünk, amire soha korábban nem volt példa. A sérelmünk jogos, az indulataink is, de ha pár héttel korábban, valamivel nyugodtabban és összeszedettebben próbáljuk meg kezelni a helyzetet, nem fajul idáig. Ha időben felismerjük, hogy a vulkánunk éppen a kitörés előtti állapotban van, még cselekedhetünk másként. Utána már ő ural minket, végül már csak a katasztrófa romjait tudjuk eltakarítani. A vulkánkitörés az ereje mellett azért is veszélyes, sőt félelmetes, mert váratlan, és sokszor éppen olyan ember esik neki áldozatul, azt borítja be teljesen, aki vétlen és semmiről sem tehet. Vulkanok mindannyiunkban pislákolnak, ha a tudatlanunkban képzeljük el őket, akkor ott égne szabályos lánggal. Pórus kell járnunk egyszer- kétszer ahhoz, hogy ennek a belső munkának a fontosságát és szükségességét megértsük. Ezeket a mélyben munkáló indulatokat valahogy közelebről meg kell ismernünk, és értenünk kell őket, tudnunk kell, hogy dolgunk van velük!

Tary Annamária nyomán
Csáki Tibor

KIENGESZTELŐDÉS-MEGBÉKÉLÉS-ÁLDOZAT JÉZUS KRISZTUSBAN

Jó lenne végre rendbe tenni életünk!

Az ember megjelenése óta az „elrontott harmónia” fájdalomával küszködik a világ. Megbomlott egyensúly, szétszakadt világ, „ember az ember farkasa”, szomorú örökség és állandóan jelenlévő valóság. „Az ember tragédiája”.

Nincs más magyarázat erre, mint Isten örök elhatározása, hogy valóban szabad akaratot adott az embernek. Ez az ő titka. Tudta, hogy miért adta. Csak így volt elkerülhető, hogy a világ „bábszínház” legyen. Ugyanakkor Isten, aki maga a szeretet, nem hagyta végleg elveszni az embert. Szépen fogalmazza meg ezt a titkot a IV. mise-kánon: „Amikor pedig engedelmességével barátságodat elveszítette, nem hagyta őt a halál hatalmában. Mindenkinek irgalmasan segítségére siettel, hogy aki téged keres, rád találjon”. A megtérés, a bűnbánat lehetősége ennek az isteni irgalomnak köszönhető. Az első ember bűne, mivel a későbbi korok minden emberét is képviselte, „bűnössé tett sokakat”, de az „egy Jézus Krisztus”, aki ismét az egész emberiséget képviselte a kereszten, minden embernek lehetőséget adott a szeretetben való „kiengesztelődésre”, a megbékélésre.

Miről is van szó? Emberi tapasztalatunk, hogy két ember, két család, két nemzet mindaddig békében él egymással, amíg valamelyik oldalról nem bontják meg a rendet, a harmóniát. A harmónia, a rend azt jelenti, hogy tiszteltben tartjuk egymás „adottságait”, segítjük egymás boldogulását, együtt valósítunk meg közös célokat, tanulunk egymástól, nem felejtjük, hogy közös az életünk

forrása, egymásnak testvérei vagyunk. „Íme, milyen jó és csodálatos, ha egyetértésben élnek a testvérek” (133. zsoltár)

Megszűnik a harmónia, amikor valamelyik fél „megbontja a kerítést”. Megbántja a másikat, kárt okoz, becsületében megsérti, „felrúgja a szerződést”. Amikor már nem testvérként tekintenek egymásra. Háború van közöttük.

Látszólag két egymástól különböző békétlenségről beszélünk. Egyfelől az Úristen megbántásáról, a vele való harmónia megbomlásáról, másfelől az emberek közötti háborúságról. Valójában azonban a kettő nem választható el egymástól. Az Úristent nem sértheti meg a teremtmény ember közvetlenül. Az Úristen nem tud megsértődni. Nem lehet „sértett”. Ugyanakkor az emberek közötti háborúság közvetve mégiscsak az Úristen „megbántása”, hiszen a másik ember, a másik nép is az ő gyermeke. Isten testvéri egyetértésben szeretné látni a gyermekeit.

Nagyon fontosnak tartom, hogy „ízlelgessük” egy kicsit ezeket a szavakat, mint engesztelés, kibékülés, kiengesztelés, megbékélés! Úgy érzem, hogy amikor az Úristen vonatkozásában használjuk az engesztelés, kiengesztelés szót, kivetítjük a mi emberi élményünket. A másik meg van sértődve, meg van bántódva, tehát valahogy jóvá kell tenni a sértést, meg kell alázkodnunk, jóvátételt kell fizetnünk.

Nem véletlen, hogy a kiengesztelés és a megbékélés szavakat felváltva használják a szentírási szövegeink fordítói. Több szentírásfordításban is meg lehet találni ezt a gyakorlatot. Nem egészen szinonim szavak. Pál apostol a korintusiakhoz írt második levelében így fogalmazza meg ezt a nagy titkot: „Aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi megszűnt és valami új valósult meg. Mindez pedig Istentől van, aki Krisztus által megbékéltetett minket önmagával, és nekünk adta a megbékélés szolgálatát.” (2Kor 5,17–18) A régebbi fordításokban ugyanezt így olvassuk: „Krisztusban kiengesztelődött a világgal.”

Lényegében tükrözi a szóhasználatunk az istenképünket. Nehezen tudunk szabadulni a „haragvó isten” fogalmától, aki vezeklést, kiengesztelést vár az alattvalóitól. Ugyanígy nehezen tudunk megszabadulni az „engesztelő áldozat” ószövetségi gyakorlatától is. A jeruzsálemi templomban állandó egészen eléggé áldozatokat mutattak be Istennek. Pedig már az 50. zsoltárban is ezt olvassuk: „aki

a dicséret áldozatát mutatja be, az tisztel engem.” (50,23)

Ha a tékozló fiú történetét olvassuk, megdöbbenünk, hogy Isten, mint jó édesapa, nem kér semmiféle „elég-tételt” a fiától, hanem magához öleli. Isten Jézus Krisztusban ezt a valóságos istenképet mutatja be nekünk. Ferenc pápa szerint Isten legszebb neve az Irgalom. De már Ezekiel prófétánál is ezt olvassuk: „Nem akarom a bűnös halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen.” (Ez 33,11)

Amikor a „Miatyánkban” úgy imádkozunk, hogy „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, akkor elsősorban annak az isteni rendnek a megsértéséért kérünk bocsánatot, ami viszont éppen az embertársainkkal való testvéri harmónia. Az Úristennel való szeretet-kapcsolatunkat csak úgy kaphatjuk vissza, ha egymásnak megbocsátunk, vagyis egymással kiengesztelődünk. De erre nem vagyunk képesek a saját erőnkkel.

Jézus Krisztus személyében az Úristen éppen így jön segítségünkre, hogy minden ember nevében vállalja a legszemélyesebb és legnagyobb áldozatot a kereszten, hogy testvérként egybegyűjtsön, egymással meg-

békéltessen és így helyreállítsa világ rendjét, az Úristennel való harmóniát is újra megadja.

Minden szentmisén ezt a végtelen-értékű áldozatot jelenítjük meg az Eucharisztia ünneplésében. A kenyér és a bor látható, érzékelhető valóságában van köztünk Jézus Krisztus, aki értünk adta önmagát.

Minden szentmisén átéljük az összetartozást, a testvéri szeretet örömét. Ezért mondjuk a pap felszólítására: „Engesztelődjétek ki szívből egymással”: „Legyen békeség köztünk mindenkor!”

Szent Pál jól érti, hogy az Úristen éppen azt várja tőlünk, hogy azonosuljunk Jézus Krisztus áldozatával és így lehessünk az Isten Ország építői. Isten szeretetének munkatársai: „Testemben kiegészítem, ami hiányzik Krisztus szenvedéséből, testének, az Egyháznak a javára.” (Kol 1,24) Magyar nyelvünk is jól érzékelteti a lényegét: „áldozunk”, amikor Krisztus testét-vérét magunkhoz vesszük.

Jézus Krisztus egyetlen végtelen értékű áldozata minden szentmisében jelenvalóvá válik számunkra, hogy mi is „áldozattá válhassunk” övele. Szeretettel belesimulva Isten szeretetébe. Így lesznek rendben a dolgaink. Öröm és béke a Szentlélekben.

Beer Miklós

„BOLDOG VAGY, MERT HITTEL” Nagyböjti lelkigyakorlat

Ez az első boldogság, amelyet az evangélium említ, Máriára vonatkozik, de mindazokra is, akik követni akarják őt. Máriához hasonlóan legyünk készségesek, és fogadjuk be teljességgel Isten ígését. Higgyük vele együtt, hogy Jézus minden ígérete be fog teljesedni. Istennél semmi sem lehetetlen. Jézus szavai mindig és mindenhol igazak. Ebben az évben a nagyböjti időszakban a tavalyihoz hasonló módon folytattuk a „Mindennapok lelkigyakorlatát”. Carlo Carretto könyvét hívtuk segítségül: Boldog vagy, mert hittel. Feltettük-e már magunknak azt a kérdést, hogy valóban boldoggá tesz bennünket a hit? Erre a kérdésre előbb-utóbb mindannyiunknak válaszolnunk kell. A Szűzanyától sokat tanulhatunk a Krisztus követésben. Ő az első „igazi” keresztény. Jézus után Mária mondta ki a legtökéletesebb igent Istennek. Mindenekelőtt ebben áll életszentsége és nagysága. Jézus a megtestesült Ige. Mária a megélt Ige. Ha más módon is, de Krisztusnak minden keresztényben meg kell testesülnie. „Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él bennem.”

Mária a megtestesítője az igazi hitnek abban, amit Isten „Ábrahámnak és utódainak örökre megígért”. Annyira kiüresítette magát, annyira alázatosan és nyitottan hallgatja az ígét, hogy az Isten ígéje testet tud ölteni méhében, és így beléphet az emberiség történelmébe. Egyikünk sem tapasztalhatja meg Mária szüzi anyaságát, de az Isten szeretetében vetett bizalmát mindannyian utánozhatjuk. Ha nyitott szívvel fogadjuk az ígét, akkor ígéretei bennünk is valóra válhatnak, és a mi életünket is termékenyvé tehetik, nem számít, hogy egyszerű polgárok vagyunk-e, fiatalok vagy idősök, egészségesek vagy betegek.

Jézus minden ígérete be fog teljesedni! Van, hogy egy-egy ígéje olykor képtelenséget követel tőlünk, ha kell, vállaljuk a kockázatot is, mint Mária! Azzal, aki hisz az Igében, mindig rendkívüli dolgok történnek. Amikor a hétköznapiok folyamán a Szentírást olvasva találkozunk Isten Igéjével, nyissuk ki szívünket és fogadjuk be! Higgyük, hogy amit Jézus kér vagy ígér, az megvalósul! Bízunk ebben az ígétben, hogy ma is újra megszülethessen Jézus az otthonainkban és az utcákon a kölcsönös befogadás, a másik mély meghallgatása vagy a testvéri ölelés által, mint Mária és Erzsébet esetében.

SENT NEGYVEN NAP... ÚJABB KEGYELMI IDŐ

„Ügyeljetek, hogy a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek, azért, hogy lássanak benneteket. Így semmi jutalom nem vár rátok mennyei atyátoknál. ...és atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz.” Az apostolok és a hívők az ősegházban minden fontosabb küldetés előtt vagy üldöztetés miatt közösen, vagyis egy akarattal böjtöltek. A böjtölésben maga Jézusunk járt elől a jó példával a negyvennapos böjttel. Megkeresztelkedése után eltelt Szentlélekkel, amikor is maga az Atya szózata tett tanúságot róla: A Szentlélek galamb alakjában leszállt rá. Szózat is hallatszott az égből: „Te vagy az én szeretett fiam, benned telik kedvem.” (Lk 3,22) Majd „Jézus a Szentlélektől eltelve elment a Jordántól, s a Lélek ösztönzésére a pusztába vonult negyven napra. Itt megkísértette a sátán. Ezekben a napokban nem evett semmit sem, de végül is megéhezett.” (Lk 4, 1-2) A böjt a test sanyargatását jelenti, a pusztaságot, szembesülünk saját korlátainkkal, de megéri. Miután a sátán minden kísértést végbevitt, egy időre elhagyta Jézust. Jézus most a Lélek erejével visszatért Galileába. (Lk 4, 13-14) A Szentlélektől eltelve fogott neki böjtölni Jézusunk, és a Szentlélek erejével tért vissza hirdetni az örömhírt. A böjtnek van egy jó mellékhatása, nem elég eltelni Szentlélekkel, szükséges, hogy a Szentlélek erejével legyünk Krisztus tanúi ebben a romlott korszakban. Mózes is negyven napig böjtölt, ráadásul kétszer: „Ez akkor történt, amikor fölmentem a hegyre, hogy átvegyem a kőtáblákat, annak a szövetségnek a tábláit,

amelyet az Úr veletek kötött: negyven nap és negyven éjjel a hegyen maradtam, sem kenyeret nem ettem, sem vizet nem ittam.” (MTörv 9,9) Illés próféta is negyven napig szigorú böjtöt tartott, se nem evett, se nem ivott. Illés próféta nagyon aktív volt az Úr szolgálatában. Ahogy Jézusnak a pusztában angyalok szolgáltak, úgy a mi imáinkat és böjtölésünk azzal jutalmazza, hogy angyalt küld hozzánk (Dán 9,21). Amikor imával, böjttel és alamizsnálkodással harcolunk a Győztes oldalán, a Királyok Királyának a seregében, az angyalok is velünk harcolnak, ők a mi testvéreink, segítők az üdvösség útján.

Csáki Tibor

2023 NAGYBÖJTI LELEKGYAKORLAT
Tanítás-előadás, majd kiscsoportos beszélgetés formájában

HOL?
Nagyvarosi Ateplomban

KINEK?
Középiskolás kortól minden Testvérnek

MIKOR?
Csütörtökönként, tehát:
február 23., március 2., március 9., március 16.,
március 23., március 30., április 20.

SENTEISE:
18.30-ór kezdődik

LELEKGYAKORLAT:
19.00-20.15-ig

Számodra mit jelent? A keresztút

A nagyvarosi kálvária ünnepel. 250 éve épült, hogy az emberek átélhessék a Via Dolorosát, elmerülhessenek a gondolataikban, felajánlva imáikat az üdvösségért.

Az ünnepkörök váltakozása arra ad lehetőséget, hogy újra megközelítve hitünk egyes titkait, mozzanatait, változó életünk más-más szemszögéből lássunk rá, éljük át. Így mindig kicsit más részletét fedezhetjük fel Jézus életének eseményeiben. A nagyböjti idő is lehetőség a közeledésre.

Minden keresztény vallásgyakorlat az Eucharisziára mutat. Így a keresztút imája is, hiszen általa elmélyülhetek abban, hogy az Isten fia értem adta önmagát. „Itt van közöttünk Jézus, aki értünk adta önmagát.” Ebben a szentmisében elhangzó mondatban sűrítve megtaláljuk Jézus utolsó vacsoráját, szenvedését, keresztthalálát és a feltámadását.

A péntek esti keresztút imádságokban kifejezhetem hódolatomat a megváltó - értem életét feláldozó isten-ember - iránt. Ezek lelki időutazások a kétezer éve történt eseményekbe. Számatalan üzenetet hordoznak. Sokat adnak a testvérek gondolatai, amik más-más korosztály szemével tekintenek erre az útra.

Az, amikor egyedül megyek fel a kálváriára, az talán még személyesebb Jézus mellett töltött idő. A jóllakott kényelemből csak bizonyos távolságról lehet szemlélni Jézus szenvedéstörténetét, viszont terhelten, vagy betegségben szinte érezhető közelségbe kerül. Annak a gondolata, átélése, hogy valaki értem hordozta a keresztet, értem szenvedett és halt meg, kinyit és közösségre hív. Közös lesz a keresztünk. Az út végén pedig nemcsak a kereszt van, hanem az újrakezdés ígérete is. Ezt élte elénk Istenünk, hogy csak a kereszt elfogadásával és végighordozásával lehetséges az élet megújulása.

Zoller Andrea

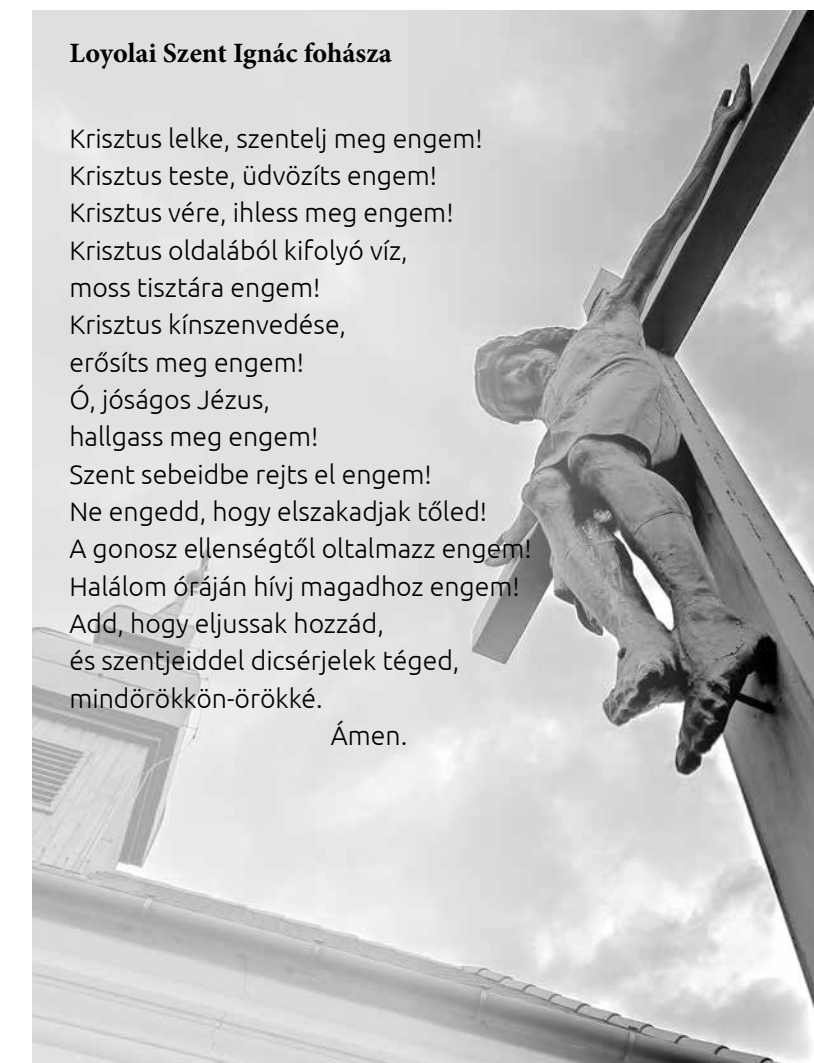
Minden út keresztút, húsvétkor, karácsonykor, nyáron, bármikor. Nekem azt jelenti, az út fájdalmát, szenvedését örömmé, békére, szeretetre váltani. Ez hosszú és nehéz, embert próbáló, alakító. Rengeteg felismerés, megértés, megbocsájtás, elfogadás kell hozzá, tényleg fájdalom és szenvedés. Fontos, hogy haladjak, hogy a megállás csak pihenő legyen, ne feladás. Szükség van az erőgyűjtésre, vagy a feldolgozás idejére. Csend, fegyelem, figyelem, önátadás, beismerés. Ima. Megbocsájtás. Gyógyulás. Az út részei. Soha nem egyedül, soha nem magányosan - Jézussal! Vele válthatom a szenvedést örömmé a feltámadás hite, ereje által. Vele tudok megbocsájtani magamnak, másoknak. Vele tudom újra szeretni az életet.

H. E.

Loyolai Szent Ignác fohása

Krisztus lelke, szentelj meg engem!
Krisztus teste, üdvözíts engem!
Krisztus vére, ihless meg engem!
Krisztus oldalából kifolyó víz,
moss tisztára engem!
Krisztus kínszenvedése,
erősíts meg engem!
Ó, jóságos Jézus,
hallgass meg engem!
Szent sebeidbe rejsz el engem!
Ne engedd, hogy elszakadjak tőled!
A gonosz ellenségtől oltalmaz engem!
Halálom óráján hívj magadhoz engem!
Add, hogy eljussak hozzád,
és szentjeiddel dicsérjelek téged,
mindörökkön-örökké.

Ámen.

250 ÉVES A NAGYMAROSI KÁLVÁRIA

Éppen két éve emlékeztünk meg a 100 éves kálvária lépcsőről és ismét egy kerek évfordulót ünneplhetünk. A kálvária két kápolnája és a stációk 250 éves történetéről nem túl sokat tudunk. Helytörténetünk kutatója, Döbrössy Mihályné Valentin Kriszta *A nagymarosi egyházközség 800 éve című könyvében gyűjtötte össze mindazt, amit erről a fontos helyről megőrzött az emlékezet, tőle idézünk egy részletet:*

„Magyarországon a 17. századból ismerjük az első kálváriákat azokról a területekről, amelyek nem voltak a török uralma alatt. A török kiűzése után, a Habsburgok megerősödésével és a rekatolizációval elszaporodtak a katolikus vallás emlékeztető építményei, a kálváriák, kápolnák és keresztek. Nagymaroson az 1709-es pestisjárványt kb. 30 református család élte túl. A megritkult lakosság pótlására a Német Birodalomból és Ausztriából katolikus betelepülőket hoztak Habsburg rendeletre (...) A katolikus többségben felmerült egy kálvária építésének igénye, amelyet egy özvegy anyagi támogatása tett lehetővé. A kápolnában található vörös márvány sírkő alatt Maier Anna, Gaiger Ferenc özvegye nyugszik, aki 1797. március 23.-án hunyt el 76 éves korában. A kápolnát ő építtette 1772-ben elhunyt férje, Gaiger Ferenc kamarai ispán emlékére 1773-ban. A kálvária valószínűleg Schade Lénárd esztergomi építőmester tervei alapján készült el késő barokk stílusban. A stációk is minden bizonnyal ekkor készültek.”

Az eredeti stációképek nem maradtak fenn, viszont a közelmúlt eseményeiről Béki Mártont kérdeztem, aki a most látható domborműveket készítette:

„Az 1970-es évek közepén Nagymaroson működött egy művésztelep. Az ott alkotó művészeket kérték fel arra, hogy fessenek meg egy-egy stációt. Ezek a festmények horganyzott lemezre készültek. A lemez egy idő után ledobta magáról a festéket, a képek elkezdtek leperegni. A nagymarosi egyházközség Zoller Sándoron keresztül keresett meg engem, hogy készítsek új stációképeket. El is készítettem egyet, amit a műemlékvédelmi hivatal jóváhagyott, azután elkészítettem a többit is. A stációk íves vas keretre hajlított vékony vörösréz lemezből készültek. A réz domborműveket gipsszel öntöttem ki, hogy merevséget biztosítson a tábláknak. A kápolna melletti nagy kereszt is fel lett újítva. Itt az eredetileg fából faragott Jézus szobrot bevontam

vékony rézlemezekkel. Alulról indultam fölfelé, egymásra lapolva a lemezeket, kis szegekkel megerősítve. Így borítottam be az egész szobrot, követve a régi faszobor mintázatát. Ezzel a technikával újítottam fel a temetőben lévő nagy keresztet is, amikor azt egy fa kidőlése megrongálta.”

A kálvária felújításáról Maurer Jánost kérdeztem, aki az egyházközség tagjaként és az ingatlanok gondnokaként felügyelte a munkálatokat.

„1992-ben már nagyon rossz állapotban voltak a kálvária kápolnák és a stációk. Szalma Róbert és Müller József felmérése után elkezdődtek a felújítások több lépcsőben. Először a stációk készültek el Forgó József kőművesmester keze nyomán. Másodszer a felső kápolna, majd az alsó kápolna. Ezeket Dubnický István és Fidler Ferenc renoválták. A stációk felújítása után készültek el Béki Márton szép domborművei a régi festmények helyére. Ezek közadakozásból készültek. Az adakozó családok neveit őrzik az egyes stációk. Korábban itt a léghébelek a stációépítmények tetejére rögzítve futottak végig nem túl szép látványt nyújtva. 1993-ban került sor a villamos hálózat cseréjére. Ahhoz, hogy az új földkábeleket be tudják húzni, nagy társadalmi összefogással ásták végig, az egész domboldalt. A nagykeresztre 1994-95-ben került sor. Itt az íves fedésű fakereszt helyett acélból készült keresztet állítottunk. A régi korpusz visszakerült a keresztre, de a festett fa testre rézlemezeket domborított Béki Márton, így védte meg a fát és az eredeti formát.”

„Azik nagybőjt idején gyakrabban látogatják a kálváriát, tanúsíthatják, hogy minden évben megtisztul, kicsit felfrissül. Ez gondos kezek munkáját dicséri. A kálvária-takarítás régen is közösségi esemény volt. Részt vett benne Nagymaros apraja-nagyja. Ma is sokan szentelik oda idejüket a takarítás napján, de vannak családok, akik különösen is szívükön viselik ezt a szakrális helyet. Őket szólítjuk meg a következő írásunkban.

Zoller Andrea

Kálváriánk gondozói

Beszélgetés Babival és Mártával, Bonifert Józsefné, Márti néni lányaival

A sok lépcső: le-föl, hányszor, meg hányszor is! – ez volt a gyerekkor élménye, kezdi a visszaemlékezést Márti. Mi belenőtünk ebbe. Édesanyánk betegeskedő keresztanyjától vette át a Kálvária-domb gondozását. Másrészt egy fogadalm teljesülése kötötte. Márti néni fiatal lányként vállalta, hogy gazdája lesz a világ egyik legszebb kálváriájának: jó hetvenöt évvel ezelőtt! Osztozott vele a munkában Andrész Bözsi néni meg Csepregi Béláné Trúdi.

– Én meg a szobrokra emlékszem. Mi, gyerekek törölggettük le a port. – Babiban ez maradt meg a leginkább.

Nekünk természetes volt, hogy mindent együtt csinálunk: az a sok-sok virág, amit felhordtunk húsvétkor! Az emberek hozták, mi pedig vittük fel, ahogy érkezett, meg minden kanna vizet, a terítőt, a gyertyát. Gyűjtöttük-oltottuk a villanyt. A kápolna nyitva volt csütörtöktől hétfőig. Tudtuk, ki az utolsó rendszeres imádkozó, azután zártunk.

Ilyenkor mi csak az ünnepnek éltünk, el se mozdultunk vagy néha tán egy órára a legközelebbi rokonokhoz. Délelőtt és délután, reggel és este, fent voltunk. Nagyon kellett vigyázni, hogy a száraz fű meg ne gyulladjon, akár egy eldobott csikktől. Azután voltak, akik gyertyát gyűjtöttek. Abban a kis helyiségben a könnyen gyulladó berendezésével ez mindig veszélyt jelentett. Ott volt a takarítás, ahhoz is minden kanna vizet kézben vittünk fel. Ugyanígy hordtuk le és föl az egész berendezést. Egy évben négyszer: húsvétkor, Anna napon, május 3-án és a temp-

lombúcsúkor. Anyánk mindenben az első volt, öregségében ugyanúgy, még most, a halála előtti évben is fent volt velünk a Kálvária-dombon.

Így szállt át ez a munka, ez a gondoskodás anyáról lányaira.

Mellette apánk dolgozott sokat, a plébánián is: fa talpak, villanyáram, az úrnapi oltár – egyszerű összecsavazható megoldással – és még mi minden, az ő ötleteiből, úgy, hogy ma is használható. A kápolnákat, a lépcsőt, a környező füvet gondozta, a berendezés férfimunkáit végezte, amíg élt. Azután tovább szállt a családra: a szekrény terítőivel, unokák kitartó ministrálásával, a kaszálással, amit most a sógorom végez.

Márti azt is elmondja, hogy mióta kocsival fel tud kerülni a dombra, már nem kell a 176 lépcsőt megmászniuk! Ami lényegesen megkönnyíti az előkészületet. És még valami – fűzi hozzá – a kápolna szomszédjai teljes felszerelésüket az ünnep szolgálatába állítják.

Arra vágyik a család, hogy egyszer már teljes felújításra kerüljön a kápolna, ami hihetetlenül vizes, a stációk, amikről mállik a vakolat, a megsüllyedt girbe-gurba lépcsősor, az alig kivehető, kőbe vésett nevekkel. Az adományozók leszármazottai itt élnek köztünk!

Ők arra figyelmeztetnek a tettükkel, hogy dolgozni, áldozatot hozni, megtalálni a keresztet: ez mindnyájunk útja, hogy a kereszt felé haladjunk a legszebb tájban is!

eldugul, így nem megy le jól az esővíz. A tavaszi nagy-takarítás – bár néha akadozva – megtörténik, de sajnos ősszel nem, és ennek hiánya kiütözközik. Különösen az szűr szemet, hogy a nemtörődöm szemetelés eredménye hosszú hónapokra elfekszik a stációk előtt.

Érezzük magunkénak a kálváriát, gondoskodjunk az épségéről, a tisztaságáról, a szépségéről! Vegyünk részt a takarításában és az év során is ügyeljünk a környezetére!

Hiszen azon túl, hogy turista látványosság, számunkra ez egy szent hely, amit elődeinknek köszönhetünk.

Lejegyezte: Hortoványi Emőke

HÁZASSÁG HETE NAGYMAROSON

Közel két évtizede Angliából indult el a Házasság Hete, amely Valentin-nap környékén minden évben egy hétig a házasság és a család fontosságára kívánja irányítani a figyelmet. A házasság hetét – amelyhez hazai és nemzetközi szinten is számos ismert közéleti személyiség csatlakozott kifejezve elköteleződését a házasság, a család ügye iránt – mára 4 kontinens 21 országában ünneplik. 2023. február 13-19 között, hazánkban az országos eseménysorozatokhoz, már hagyományosnak mondható módon, Nagymaros is csatlakozott.

Az idei programokat úgy próbáltuk meg kitalálni itt Nagymaroson, hogy legyen benne valami állandó és valami újdonság is az előző évekhez képest. Mindkettő szimbólum együtt van jelen a házasságainkban, mindkettőre érték-ként gondolunk, és szükségesnek tartjuk a házasságunk mély kötelékének fenntartásához. Ezért biztosak voltunk benne, hogy kell olyan program, mely a teremtett világunkon keresztül, mintegy Tábor-hegy élménnyel gazdagíthatja a házaspárok kapcsolatát, s ebből lett a könnyű, közepes és nehéz HH Túrának nevezett feladat. A párok választhattak maguknak a túra elején egy-egy teafiltert, melyekre különböző idézeteket helyeztünk el, s ha kedvük volt, beszélgethettek is a választott idézetről. A túrák célpontjában aztán a filterek belekeveredtek az otthonról érkező, gőzölgő vízbe, s egy jól megérdemelt, meleg tea

formájában melegítette tovább útjukat. A célpontokon készült ezokról az ünnepélyes pillanatokról szelfik is, melyeket a párok lelkesen el is küldtek a szervezőknek.

Kedden előadással folytatódta a helyi programok, és bár az előadások állandónak tekinthetők itt Nagymaroson, mégis sikerült bele újdonságot csempésznünk: olyan, a házasságukat hitelesen megélő házaspárokat kerestünk, akik nem profi előadók, talán még sosem vállaltak ilyen megmértetést, csak nyitottak voltak a mi kis ötletünkre, s a „szeretembe kapaszkodva” gondolat kíséri és formálja életüket. Találtunk egy fiatal házaspárt (Burgerék Dunakesziről, akik 3 éve házasságban) és egy régebb óta fiatal házaspárt (Dobóék Visegrádról, akik már 48 éve házasságban), összegyűjtöttünk 15 kérdést, s mindegyik kérdésre mindkét meghívott házaspár válaszolhatott. Megható volt, ahogyan az egymással először találkozó házaspárok a kérdések-válaszok kapcsán egyre inkább egymás felé fordultak, s a fiatalok jó példaként tekintettek az idősebbekre, s az idősebb házaspár elismerő mondatait élhette meg a fiatal. Őszinte, jó hangulatú interakció lett ebből az estéből, s szerencsére szép számmal gyülekeztünk össze, mintegy 25-30 pár hallgatta meg az esti kérdezz-felelek beszélgetést.

Csütörtökön este a mise után egy órára a templomban gyűltünk össze egy vezetett, közös imádságra. Itt is megható volt, ahogyan megtöltöttük a templomot, s a párok

a nehézségeiket és örömeiket együtt vihették Krisztus elé, s a közösség többi tagja addig értük imádkozott. Külön öröm volt, hogy 13-20 év közötti gyermekeink vállalták a zeneszolgálatot.

Szombaton az esti szentmisében csaknem 50 házaspár újította meg a házassági fogadalmát, sokan elhozták azt a feszületet, melyre házasságkötésükkor esküdtek. A mise végén először a jubiláns házasságok, majd a többi házaspár is személyes áldást kapott Tibor atyától. Fontos útravalókat kaphattunk ezen a szentmisén Tibor atyától, köszönet ezért Neki.

Szombaton este egy gyertyafényes, ünnepi vacsorával zárhattuk le itt Nagymaroson a Házasság Hétét. A vacsorán közel 30 házaspár vett részt, megoszthattuk egymással a túrázásra választott idézeteinket, megnézhattuk egymás

szelfijeit és vacsora után volt egy kis könnyed, jókedvű vetélkedőnk is.

Mint az egyik szervező házaspár, úgy összegeznénk a Nagymaroson megszervezett Házasság Hétét, hogy legalább annyi ajándékot kaptunk az Úrtól, mintha csak résztvevői lettünk volna ezeknek a programoknak, de a felkészüléssel, a szervezéssel töltött idő miatt, mintha nekünk háromszor annyi lehetőségünk lett volna a házasságunkkal törődni. S ez az érzés repít minket a következő évi Házasság Hétig, hiszen már most el kell kezdenünk azon gondolkodni, hogy jövőre mi legyen az állandó, s mi az újdonság.

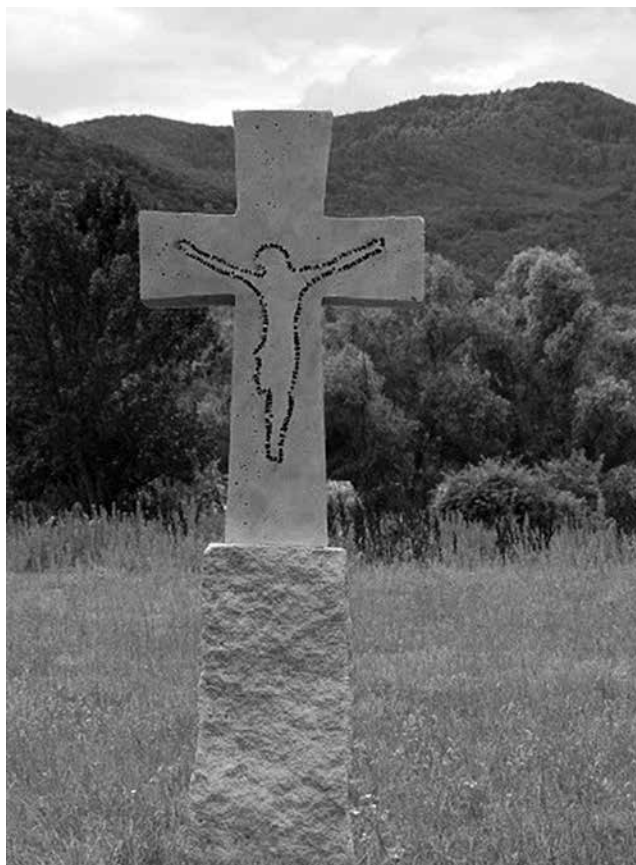
**Horváth család
(Tünde és Barna)**

KERESZT A HATÁRBAN

Manapság keresztet az út mentén csak tragikus kimenetelű balesetek kapcsán jelennek meg, de nem volt ez mindig így, és nem is kell így lennie. A Cédrus Egyesület már jó pár évvel ezelőtt elhatározta, hogy keresztet állít Nagymaros határába, hosszú tervezés és kivitelezés után hamarosan valóra válik az álmunk.

De miért is állítunk keresztet? A Katolikus lexikon így foglalja össze az útmenti keresztet jelentőségét: határok-nál az út mentén állított kő-, fakereszt (ill. pléh-, bádogkereszt) szerepe a napi gyakorlatban a tájékozódás segítése földrajzi tájegységek végének/kezdetének jelzésével. Ilyen egység: falu, tanya, mező, szántó, birtok, gyeplő, szer. Az urbanizáció következtében ezek az útmenti keresztet ma városok utcáin és terein az ősi településhatárok emlékét őrzik. Átvitt értelemben az útmenti kereszt szolgálja a lelki eligazodást, figyelmeztet a határok (kezdés és vég, magasság és mélység) jelentőségének felismerésében. Hegy- és dombtetőkön hasonló céllal állítottak keresztet: vertikális határok megmutatására. Katolikus országokban (pl. Ausztria) nincs hegycsúcs kereszt nélkül: a hegycsúcs megmászása a gondolkodó ember számára egyben a transzcendenciához, a kereszthez való felkapcsolódást is jelentette, mert a kereszt lábánál az ember megéri és megérti, hogy egy világ határához/végéhez

és egy másik világ megsejtéséhez érkezett el. Mindebből adódóan az útmenti kereszt imádságra vagy legalább egy keresztvetésre készítet. Latin elnevezése (crux viator) ezen kívül utal arra, hogy a Kereszt (azaz Isten Fia) az emberrel együtt járja a küzdelmes földi utat, ott van vele határ/döntés-helyzeteiben.

A reformáció a szentek képeivel, szobraival együtt, ahol tudta, az útmenti keresztet is eltüntette. Ez ellen mondta ki a nagyszombati egyházmegyei zsinat 1629-ben: a szobrokat és szentképeket tartsák meg, ha szükséges állítsák helyre, hogy az arra járókat imádságra indítsák. A keresztállítás különösen a XVIII. században lett gyakori, legtöbb hazai keresztünk 1850–1930 közötti. Az útmenti keresztet nagy többségét nem az egyház állította, hanem a hívek fizették költségüket. Az egyház csak felszentelte, megáldotta az egyéni buzgóságból állított kereszteteket.

Az útmenti keresztet egy része régi sorscsapások emlékét idézi, mely gyakran elnevezésükben is tükröződött (pestisköröszt, saskajáró köröszt, stb.)

A kereszt, melyet a Cédrus Egyesület virágvasárnapon, 2023 április 2-án szeretne megáldani, városunk határában, a felső mezőn áll majd, a kerékpárút mellett. A hely több szempontból is szimbolikus: a kerékpárút jelentős forgalmat bonyolít, mégis lehetőséget nyújt megállni, megpihenni, elmélkedni a város zajától távol. A város határán kívül, nekünk, nagymarosiaknak emlékeztetőül szolgál: a Dunán érkező őseink kb. ebben a magasságban látták meg, hogy hamarosan olyan helyre érkeznek, amit majd otthonnak tudnak tekinteni, azaz olyan döntést hoztak, ami a mai napig hatással van életünkre.

A kereszt állításának időszerejét a COVID járvány lecsillapodása adja. Bár a vírus még velünk van, de már jóval enyhébb tüneteket okoz. Keresztünk lehetőséget kínál a járvány áldozataira emlékezni, és a túlélésért hálát adni.

Egy ilyen alkotás költségei messze túlmutatnak egyesületünk anyagi keretein, ezért számítunk a hívek nagylelkű adományaira. Felajánlásait az április 2-i vasárnapi templomi gyűjtéseken tehetik meg, vagy a templomban hátul kihelyezett perselybe dobhatják, illetve az OTP Bank NyRT-nél vezetett 11742094-21393787 számú számlára utalhatják.

A kőkereszt Lukács István, városunkban élő szobrászművész munkája, akinek több alkotása a városképünk meghatározó és szerethető eleme. Azt szeretnénk kérni, hogy szeressük az új keresztet, hagyományainknak megfelelően ékesítse virág és gyertya, ahogy a többi keresztünket, legyen szakrális életünk része!

Bergmann Péter

Karitás éves beszámoló

A karitás csoport összetétele miatt a teljes csoport összejövetele ritka. Volt két zárandoklatunk, egy képzési nap és a „Vacsora fehérben”. A karitás rendszeresen kapcsolatot tart a családsegítővel, az idősek otthonával, az önkormányzattal és az egészségügyi szolgáltatókkal. Orvos és óvónő is van a karitás csoporttagok között. Közvetlen a kapcsolatunk az intézményekkel.

A közös munkák és összejövetelek örömet adnak. Készülés az adományozásra. Beszélgetni és találkozni a segítettekkel. 2022-ben több embernek - menekültnek és helyi rászorulóknak - szállást is tudtunk biztosítani, mely életbevágóan fontos volt számukra. Ez kihívás és öröm is. A változó és bizonytalan gazdasági körülmények és az emberek ezzel kapcsolatos szorongásai nehéz feladatok elé állítják a csoportot.

A karitás csoport elkövetkező évre vonatkozó főbb tervei:

- a fiatalítás és új tagok keresése,
- több közös alkalom,
- tűzifa beszerzés és támogatás folytatása,
- kárpátaljai gyerekek táboroztatása,
- betegek pasztorációjának tudatosabbá tétele,
- az eddigi tevékenységek folytatása, a rászorulókkal való kapcsolat mélyítése,
- RÉV ambulanciával való kapcsolat erősítése.

A karitás csoport segítséget kér az Egyházmegyei Központtól a használt ruha feleslegünk időszakonkénti elszállításában és a kárpátaljai gyerekek táboroztatásának támogatásában. 30 éve működő csoportunk tevékenysége szervesen beépült településünk életébe. Ismernek, keresnek, számítanak ránk, mind a rászorulóknak, mind az intézményeknek. Folyamatosan a városunk lakóinak a rendelkezésére állunk. Működik a Karitás kuckó (használt ruha rászorulóknak). Tűzifa Programunk az idei évben különösen nagy segítséget jelentett a rászorulóknak számára. Akciócsoportunk (férfiak) segítségével férfimunkákban alkalmi segítséget nyújt. A helyi rászoruló gyermekek számára rendszeres programokat szervezünk. Igyekezünk nemcsak a fizikai, hanem a lelki szükségletekre és az evangelizációra is hangsúlyt helyezni. A karitás csoport irányításával és a nagymarosi általános iskola támogatásával már több éve segítjük 2-3 pakisztáni kisdíjakot.

A KARITÁSZ ESEMÉNYEI

Január 27-én és 29-én zajlott a nagymarosi karitás képzés és fogadalmotétel. A továbbképzés témája az alkoholizmus volt, amelyet Szegletti Katalin, a váci RÉV munkatársa foglalt össze, kihangsúlyozva a segítség fontosságát. E napon volt az éves program megbeszélése és egy jó hangulatú kötetlen beszélgetés is. A vasárnapi fogadalmotételen a karitás tagjai vállalták, hogy a következő évben is tevékenyen részt vesznek az önkéntes munkában.

Február 14-én közel 30-an vették fel a betegek szentségét. A betegek napján fontos gondolatok hangoztak el az egyház és az emberek kapcsolatáról, a betegek kenetének fontosságáról.

Február 28-án zárandoklatot terveztünk Budapestre, a Szent Rita kápolnába. Szent Rita a reménytelen ügyek védőszentje, közösségünk tagjai többször részesültek kegyelméből.

A Katolikus Karitás törökországi és szíriai segélyszámla 1356-os adományvonal hívásával 500 forinttal, vagy a karitasz.hu oldalon online adományozásával segíthetjük a földrengés áldozatait.

Dán Ildikó

MEGVÁLTOZOTT A SZENT RÓKUS KARITÁSZ BANKSZÁMLASZÁMA!

Kérjük, hogy a jövőben a krízisalap-feltöltést, rászorulóknak részére adott adományokat, háborús segélyeket a következő bankszámlaszámra utaljátok, illetve az állandó utalásokat állítsátok át:

**Karitás bankszámlaszám:
10700323-74132191-51200002**

BETEGEK SZENTSÉGE

A betegek szentsége, vagy betegek kenete a hetedik szentség. Jakab apostol levele tudósít arról, hogy az apostoli időktől kezdve gyakorlat volt ez az apostoli egyházban. „Beteg valaki közületek? Hívassa az egyház papjait és azok imádkozzanak fölötte és kenjék meg olajjal az Úr nevében A hitből fakadó ima megszabadítja a beteget, ha bűnei vannak azok bocsánatot nyernek” (Jak 5,13-16)

A betegek kenete által a beteg a Szentlélek kegyelmét kapja, amely az egész embert tökéletesíti: megerősíti az Istenbe vetett bizalomban, erőt ad a kísértések ellen, al-

kalmassá teszi arra, hogy a betegséget erős lélekkel viselje, sőt, küzdjön egészségéért, ha az szolgál üdvösségére, illetve kérje és elfogadja a jó halál kegyelmét, ha Istennek ez az akarata”

A betegek szentsége az Egyház intézményes imája, melyet a jelképes cselekvés (megkenés) kísér. A betegség a keresztény élet nehéz helyzete, melyben az egyéni életseményen túl az egyház közössége is szerepet kap. A beteg számára vigasz és erősítés. Isten irgalmas segítsége,

melyben benne van a bűn bocsánata is. Az Úr olyan segítséget ad a betegnek, melyre abban a pillanatban üdvösségre szempontjából szüksége van.

A szentséget fölveheti mindenki, akinek egészsége veszélyben van. Az idős kor vagy egyéb idült betegség is ilyen helyzet, hisz az életveszély ezekben az állapotokban nagyobb valószínűséggel léphet fel. Javasolt nagyobb műtét előtt is a szentséghez járulni. A szentség fölvétele ismételtető.

A szentség kiszolgáltatása megkívánja a kegyelmi állapotot, vagyis a bűnbánatot (gyónást). Ettől csak sürgős életveszély esetén lehet eltérni. Ilyen esetben magának a betegek szentségének is van bűnbocsátó hatása.

Egyházközségünkben a betegek szentségét évente kétszer (Idősek Hetében és a Betegek napjához kapcsolódóan) szentmise keretében csoportosan is föl lehet venni. Sürgős esetben a betegek szentségét a plébánostól lehet kérni, kórházban a Kórházlelkészség áll rendelkezésre. Akinél a szentségek vételével kapcsolatban bármilyen akadály van, személyes lelkipásztori konzultációt kérjen!

BETEGEK KENETE – MIÉRT? KINEK? MIKOR?

Első és legfontosabb dolog: ne egy korábbi rossz gyakorlatnak megfelelően gondoljunk erre!

Nem „utolsó kenet” melynek felvétele azt jelenti, hogy „meg kell halni!” Emiatt sokszor az utolsó pillanatig halogatják a pap hívását. Ez ellen a II. Vatikáni Zsinat külön rendelkezésben tiltakozik és javasolja, hogy még a szóhasználatot is változtassuk meg! „Betegek szentsége, kenete” A betegek kenete az élők szentsége!

Nagyon fontos, hogy az egész embert tartsuk szem előtt! Testi-lelki mivoltában és üdvösségre az Istennel való boldogító egységre teremtett személyként. A szentség mindezekre hatással van! Ma már tudományosan is bizonyított, hogy a vallásos emberek, valamint azok, akik családban, közösségben élnek, jobban gyógyulnak. Hogyan lehetséges ez? Mit adhatnak ezek az embernek?

Először is azt a biztonságot, hogy bármi történjék is, Atyám kezében vagyok! Ő gondoskodni fog rólam, akár milyen módon is. Az történik velem, amit Ő megenged. És feltétlenül, még a „halál völgyében is” velem lesz. Titokzatos jelenlétével segít, hogy megküzdjek a betegség nehézségeivel.

A hit értelmet ad a szenvedésnek: Jézusra tekintve, vele együtt szenvedek és hiszem, hogy ez mások javára felajánlható. A folyamatosan értem (is) imádkozó közösség pedig mint egy háló megtart engem. Tudományos tény az is, hogy a negatív érzelmek, lelki terhek befolyásolják a testi folyamatokat, „elszívják” a gyógyulásra fordítható erőket. Megjelenhet a harag, a kétségbeesés, reménytelenség és régi bűnök súlyának átérzése.

A betegségben magunk vagyunk ugyan a főszereplők, de a gyógyulás a körülményektől is függ! Legyen megfelelő szakember, tudás, odaadás, figyelem, idő. Ne pont az én műtétem maradjon el, mert épp egy tömeges baleset sérültjeit sürgősebb ellátni... A betegek kenete – melyet a bűnbánat szentsége előz meg – és a hívó közösség láthatatlanul imája kísér, mindezekre hatással lehet! Leoldja rólam a bűnök terhét, békét hoz a szívembe! Megerősít a gyógyulásba vetett reményben, biztat, támogat, saját erőmet felülmúlva. Távol tartja tőlem a csüggedés, harag, reménytelenség kísértését! És Istennek van hatalma arra is, hogy körülöttem is „minden jól menjen”.

Ha pedig a testi gyógyulás már nem lehetséges, a „szent útravaló” (szentáldozás) segít, hogy átmenjek a halál szűk kapuján. Abban a reményben, hogy nemcsak EL-MEGYEK, hanem VALAHOVÁ MEGYEK, Isten Országá nyitva áll számomra.

- Miért is nem vesszük fel a Betegek Szentségét időben, a betegség kezdetén?
- Miért nem biztatjuk, lelkesítjük családtagjainkat, hogy kérjék?
- Miért szenvedünk egyedül, mikor Istennel könnyebb lenne?
- Miért gondoljuk azt, hogy a megkeresztelt, de templomba nem járó emberek a „maguk módján” nincsenek kapcsolatban Istennel és a betegség szorult helyzetében nem vágnak a kiengesztelődésre, az áldás és megerősítés szavaira és gesztusaira, amely a szentségek felvétele során történik?

KRÓNIKA

December 24. pásztorjáték – Gyönyörű pásztorjátékkal ajándékozták meg a fiatalok és gyermekek plébániaközösségünket.

December 30. előszilveszter – Fiataljaink – a kisifi és a nagyifi – közösen búcsúztatták az évet. Hálaadással, imával, játékkal, táncsal.

Január 6. csocsóbajnokság – A ministránsok immár hagyományosan csocsóbajnokságot tartottak. Több mint 25 ministráns küzdött a ministráns kupáért.

Január 7. utószilveszter – A fiatalabb hittanosok – mini ifisek – is lezárták az elmúlt évet, közös hálaadással, játékkal, táncsal.

Január 14. rorátés kirándulás – január 14-én rorátés jutalomkirándulásra mentünk a hittanos gyermekekkel mintegy 50-en. Budapesten a Pál-völgyi és Szemlőhegyi-barlangot jártuk be, majd felkirándultunk a János-hegyre az

Erzsébet kilátóhoz. Innen átsétálva a Normafához még egy nagyot játszótérreztünk, végül a gyermekvasúttal értünk vissza Hűvösvölgyre, ahonnan busszal indultunk haza. Gyönyörű tavaszias időnk volt, szép napot töltöttünk együtt.

Február 4. teaház – Az év végén munkatársi vacsorát rendeztünk. Ott merült fel többekben, hogy valamilyen formában jó lenne ezt folytatni. Az első alkalom nagyon családias, vidám légkörben telt. Közös beszélgetés, vetélkedő, vendégség, koccintás. Testvéri közösség, Isten családja.

Február 19. farsangi szeretetvendégség – Minden hónapban egy vasárnap délelőtt a 9.30-as mise után a keresztény közösség agapéra gyűlik össze: szeretetvendégségre, ahol találkozunk, megosztjuk életünket.

Február 23-tól nagyböjti lelkigyakorlat – Nagyböjt csütörtök estéin a szentmise után ismét átélhetjük a Mindennapok Lelkigyakorlatát. Ebben az évben *Carlo Caretto Boldog vagy mert hittél* c. könyvét dolgozzuk fel.

Március 12. elsőáldozók bemutatása – Nagyböjt 3. vasárnapján mutatjuk be a plébániaközösségnek elsőáldozóinkat. Ebben az évben 20 kisgyermek készül a Jézussal való találkozásra.

Trieb Mariann

ÖNKÉNTESSEG Út a hivatás megtalálásához, feladat és lehetőség

Az önkéntes munka nagyon sokféle lehet: ételosztás, gyerekvígáztatás, szervezett önkéntesség valamely szerszolgáltatásnál, takarítás, programszervezés, közösségvezetés, idősgondozás és még hosszan sorolhatnám! A közös mindezekben, hogy nem a megbecsülésért, nem az elismerésért és nem is az anyagi juttatásért tevékenykedünk. Persze ez nem azt jelenti, hogy számunkra ne lenne jövedelmező önkéntes munkát végezni, pláne nem azt, hogy ne lehetne élvezni a feladatot; az alábbiakban erről lesz szó.

Talán sokaknak ismerős lehet az a gyerekkori felismerés, hogy mennyi minden olyan tevékenységet végzünk, amiért máshol lehet, hogy pénz is adnának. Rendezvényeken besegítés, tábori szervezés, fapokolás, takarítás: belenőttünk, természetesnek vettük és élveztük, nem feltétlenül tűnt munkának. Az önkéntesség ezt a gyermeki, tiszta lelkesedést tudja visszaadni nekünk, amikor nem anyagi juttatást, hanem önfeledtséget, egy jó programot vártunk cserébe. Persze ez csak a téma egy kezdeti aspektusa, ennél jóval többet rejt az önkéntesség.

Ha a hivatás azon értelmezését vesszük alapul, hogy az élet mely területén szeretnénk hosszabb távon tevékenykedni, akkor az önkéntességgel helyben vagyunk. Fiatalként feladatunk, hogy minél több mindent kipróbáljunk, beleessünk szakmákba, feladatokba, életállapotokba. Kutatnunk kell, hogy melyik területhez van tiszta, igaz motivációnk. Érdemes megvizsgálni, hogy az éppen végzett feladat milyen hatással van ránk, mely részei okoznak örömet, mely részei ellenérzést. A tiszta motiváció szerintem csak úgy ismerhető fel, ha ellenszolgáltatás nélkül, önként

végezzük a munkát. Hiszen ha fizetést kapok érte, nem tudok objektíven ítélni, a kapott jutalom felértékelheti a saját érzéseimet. Az önkéntességgel ezt megelőzhetem, és kizárólag a hivatás valódi behatásait tudom mérlegelni: hogyan fogadom, ha nem értékeli a munkámat; látom-e a feladat értékét mások megerősítése nélkül is; kaptam-e valamit az önkéntesség által, egy mosolyt, sikerélményt, megnyugvást; lekötött-e, érdekelt-e, amit csináltam? Minél több területet kipróbálunk, annál jobban körvonala-zódhat bennünk, hogy merre tovább, mik a tiszta moti-vációink, és ezáltal a hivatásunkhoz is közelebb kerülhetünk.

Fiatalon az életállapotunkból adódóan több idő juthat az önkénteskedés fenti formájára, azonban ne felejtjük el, hogy lehetünk olyan helyzetben, amikor nem tudunk több időt kiszakítani a túlszűfolt napokból, vagy nem engedhetjük meg, hogy mindezt fizetés nélkül tegyük meg: akkor nem is tudunk önkénteskedni? Az önkéntes munka feltétel nélküli, viszonzást nem váró tevékenység: gondoljunk bele, hogy egy velünk tett önzetlen jótett milyen jól tud esni! Ugyanezt tehetjük mi is másokkal, éreztetve, hogy mennyire fontos az életük számunkra. Ahogyan

én látom, az önkéntesség egy szemléletmód is: tudok-e számítás nélkül a másikkal jót tenni, tudok-e viszonzás elvárása nélkül szeretettel fordulni a körülöttem élőkhez. Ezzel a szemlélettel pedig bárhol lehetünk önkéntesek, bárhol lehet egy jó szavunk egymáshoz, bárhol adhatok pár perc önzetlen figyelmet, bármikor mondhatok a más-ikért egy imádságot.

Persze mindeközben ne felejtjük el, hogy nekünk is szükségünk van töltődésre: biztosságot nyújtó barátokra, szerető otthonra. Saját hivatásunkat, feladatunkat is nehezebben ismerhetjük fel, ha nincsen bennünk rend, ha nem jövünk ki magunkkal.

Az önkénteskedésre minden élethelyzetben meg lehet a lehetőségünk, csak más-más formát ölthet a megvalósítása, de minden kivetülése azonos segítséget ad: megtalálni a fókuszot, rálelni arra, ami igazán fontos, megtalálni azt, amire a Jóisten teremtett.

„Aki mások lelkének megmentésén fáradozik, az meg-menti sajátját is.” (Bosco Szent János)

Drobulich Domonkos

Add magad!

„Itt van köztünk Jézus, aki értünk adta önmagát” - mondjuk a szentmisén. „Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13) Jézus életét adta értünk. Mi hogy is adhatnánk az életünket másokért?

Úgy, hogy saját magunkból adunk! Próbáljunk meg minden nap egy kicsit adni az életünkéből, amely, mint ez az életfa, Krisztusban gyökerezik. Így talán nem is lesz olyan nehéz! Ha sikerül, színezz ki egy-egy levelet! A szívbe rajzold bele Jézust, ahogy elképzeled!

1. Adhatjuk a kedvenc dolgainkat: játékunkat, ceruzánkat, jó helyünket stb...
2. Adhatjuk az időnket: játszunk valakivel, akivel senki sem játszik, vagy látogassunk meg, hívjunk fel valakit, aki egyedül van! Fogadjunk szót szüleinknek, ha megkérnek valamire!
3. Adhatunk másoknak jó és kedves szavakat: dicsérjük meg valakit, beszéljünk vele szépen még akkor is, ha mérgesek vagyunk! Köszönjük és kérjünk bocsánatot, ha bántottunk valakit!
4. Adhatjuk a mosolyunkat is: Kezdjük már korán reggel, keljünk fel vidáman! Az utcán, az iskolában vagy az oviban mosolyogjunk főként azokra, akik morcosak, rosszkedvűek.
5. Adhatjuk a segítő kezünket: pakoljunk el, segítsünk a konyhában, kérdezzük meg otthon és a suliban, miben segíthetünk!
6. Lemondhatunk valamilyen kényelmes, vagy finom dologról, amit ajánljunk fel betegekért, szenvedőkért! Ne nassoljunk! Próbáljuk ki, milyen hideg vízben zuhanyozni! Tévészés, kütyüzés helyett mozogjunk!
7. Adhatunk többet magunkból Jézusnak: menjünk szentmisére, hittanra! Köszönjük be a templomba! Imádkozzunk, olvassuk a Szentírást! Vegyünk részt keresztyúton!

Hadiné Turcsik Kinga

KRISZTUS VÁLASZOLNI AKAR! *Nobilis Márió atya előadása Vácott*

Január közepén, a váci Felsővárosi Plébánia Teremtésvédelmi Körének vendége volt Nobilis Márió atya, a hazai teremtésvédelmi mozgalom lelki motorja, fáradhatatlan népszerűsítője, a Naphimnusz Teremtésvédelmi Egyesület alapítója, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola oktatója, budaörsi plébános.

Nagymarost nyolc fős csapatunk képviselte, s úgy hiszem, a fejünkben sokszor csak töredékesen élő teremtésvédelmi képbe nagyon fontos, ám eddig hiányzó mozaikdarabokat illesztett bele; sokkal élesebbé, világosabbá, összefüggőbbé, egyértelműbbé téve a teljes műalkotást.

E rendkívül inspiráló est legfontosabb gondolatait szeretném most megosztani az Olvasóval.

Bár önmagában is lényeges a minket körbevevő világ (környezet) állapota, de talán a hívő embert mégis más módon érintheti meg a mindennapokban kétségkívül jelenlévő probléma. Nevezetesen, ha valóban bajban van teremtett világunk, akkor erre a problémára Krisztus biztosan akar válaszolni! A kérdés az, hogy miként? ... De az is kérdés, hogy – Jézus nyomán – nekünk miként és miért is kell válaszolni e problémára? Márió atya három „tételben” válaszolt fel azokat a megfontolásokat, amelyek külön-külön is, de együttesen különösen nagy erővel vonzza tekintetünket a teremtett világra, és felelősségünkre.

I. Teremtésvédelem

A teremtésvédelem szót Bolyki János református lelkész, professzor alkotja meg. Teológiai szempontból a fogalmat nem a Teremtés könyvéből vezetjük le, hanem Jézus Krisztus megtestesüléséből. Amikor ugyanis Jézus emberré lett, azzal Isten – az ember számára látható módon – anyaggá is lett. Ez viszont azt is jelenti, hogy Isten ily módon az anyagot is megszentelte! A Krisztusban testet öltő anyaggal, Isten teremtett világával szeretnénk tehát harmóniában élni.

E teremtett világot – épp Jézus eljövele nyomán – védjük is. Ám nem kivont karddal, hanem műveljük azt, és tiszteljük rendjét.

A II. Vatikáni Zsinat Gaudium et spes kezdetű lelkipásztori konstitúciója az ember, az Egyház és a mai vi-

lág viszonyát tárgyalja. Ebből kiviláglik, hogy az Egyház nem akar elhatárolódni a világtól, hanem annak része. Ebből következően reflektálni akar az emberek mindennapi problémáira.

A gondolati ív tehát így vázolható fel: feladatunk a világot őrizni → védeni → és annak részese lenni!

II. Tudomány

– Az 1992-ben Rio de Janeiroban lezajlott, az éghajlatváltozással foglalkozó egyik első, globális szintű konferencia hívta fel a figyelmet arra, hogy a környezetvédelem valójában abban a kontextusban lesz értelmezhető, hogy az embert körülvevő környezetet szeretnénk megvédeni.

De milyen is ez a környezet? Pontosabban: miért is olyan, amilyen? A „teo-geológia” érdekes megközelítést tesz: vegyük észre, hogy nem akármikor érkezik meg Jézus az emberiség életébe! Krisztus (és vele az őt keretező teljes emberi civilizáció) egy földtörténeti és klimatológiai értelemben vett kegyelmi időben születik meg: abban az éghajlati optimumban, amely mintegy 10000 éve kezdődött, és a közvetlen megelőző idők eljegesedéseivel ellentétben valóban kegyelmi körülményeket (értsd: kellemes éghajlatot) biztosított ahhoz, hogy Krisztusnak legyen egyáltalán hova, és kihez elérkeznie! A hívők közössége tehát ezt az „időzítést” hálával szemléli – ellentétben a pesszimista állásponttal, amely fordítva tekint minderre, mondván minden egy hajszálon függ, és úgyis mindegy, mit teszünk... S amikor mi, hívők e hálát érezzük, új értelmet nyer az a klasszikus mondat, hogy: eljött az idők teljessége.

Azonban az éghajlatváltozás problémája csak egy szelete a teremtésvédelem széles spektrumának, hiszen számos olyan kérdés is megoldásra vár, mint a biológiai sokféleség rohamos csökkenése, a talajpusztulás, a légszennyezés, a nitrogén-, vagy foszforciklus sérülése.

A természeti népek, illetve politeista társadalmak számos „dologra” istenként tekintettek, amelyek között a Nap és a Hold kitüntetett helyet foglaltak el. Amikor azonban az Ószövetség azt mondja, hogy Isten a teremtés során létrehozta az egyik és a másik „világítót”, radikálisan új szerepre „kényszeríti” az addigi imádat tárgyait, vizsgálható anyaggá minősítve az addigi isteneket. A hit és a természettudomány valójában kéz a kézben jár(hat), kell(ene), hogy járjon.

A legnagyobb probléma az Egyház számára valójában nem a tudomány megjelenése, hanem az áltudományok terjedése volt/lett. Ennek pedig (egyik) oka, hogy a természettudományok által feltárt ismereteket a laikus közönség nehezen tudja befogadni: az eredmények nagyságrendjét igen nehéz felismerni, átlátni, megérteni (pl. mit is jelent az, hogy a 150 millió kilométerre lévő Naptól a fény mindössze 8 perc alatt ideér, vagy hogy a kontinensek évi néhány cm-es vándorlási sebessége sok millió év alatt megváltoztatja Földünk arculatát...). Ezért a „könnyebb, simább utat” keresők szívét hamarabb meghódítják az egyszerű, tetszetős, ám esetleg nem valós magyarázatok. Ám a tudomány nem vallás: nem tud abszolút igazságokat letenni az asztalra, hisz épp az az egyik jellemzője, hogy a mégoly sok kísérleten, mintán, elemzésen, számításokon alapuló eredmények is hibával lesznek terhelvek, mert saját (emberi) vizsgálati módszereink tökéletlenek.

III. Megtérés

Szent II. János Pál arra hívja fel a figyelmet, hogy az a hozzáállás-változás, amelyet a környezetvédelem igényel, nagyon hasonló megtérésünkhöz, hiszen a megtérés alázatossá, irgalmassá, és szeretetteljessé tesz. Mivel a keresztényeknek sajátja a megtérés, mint megtapasztalás, ezért valójában rendkívül markáns, mégis érzékeny „személyiségjegyekkel” kezdhethetjük szemlélni természeti környezetünk igényeit, vágyait – amelyek mára segélykiáltássá erősödtek.

Ferenc pápa tovább viszi e gondolatot, és azt mondja, hogy ha megtértünk, akkor annak a teremtett világhoz való viszonyunkban is tükröződnie kell! Ám a változás kicsi, helyi, szeretetteljes és szolidáris közösségeken múlik. De álljunk csak meg egy kicsit: hiszen, e kicsi, szolidáris közösségek már léteznek: ezek a plébániák!

A kereszténység számára a megtérésből, a hitből fakadó remény rendkívül fontos hozzáadott érték a mindennapok látásmódjához, a mindennapi, világi küzdelmek esetében is. A hittel teli remény tehát a keresztények számára épp a bizonyosságot alapozza meg: nem következett még be, de tudom, hogy eljön!

A régről ismert erényeknek immár közösségi erényekké kell válniuk. Nagyon tudatosan meg kell élnünk, hogy nem a magunk kedvéért vagyunk keresztények, hanem a világért. A szentáldo-

zásban bekövetkező, Istennel történő bensőséges egyesülés sem lehet öncélú: azt a világot tesszük, nem pusztán önmagunkért! Ha túl tudunk lépni „individualista egyháztudatunkon”, akkor képesek leszünk meggyőzni más is Jézusról, mint Isten Fiáról; és Jézusról, mint a Megszentelődött Anyagról.

Halupka Gábor

Beléptünk a nagybajtba. A Nagymarosi Teremtésvédelmi Kör is készül a teremtésvédelmi szemléletű lelki töltekezésre, amelyre mindenkit szeretettel hív:

– teremtésvédelmi keresztút, március 19-én,
– a tavaszi „zöld jeles napokra” (Víz világnapja, március 22; Föld napja, április 22.) kiváló, neves előadókat várunk Nagymarosra: Ferencz Zoltánt, egyházmegyei teremtésvédelmi referenst, állandó diakónust, valamint Sipos Józsefet, címzetes egyetemi docentet, „növényorvost”.

Figyeljétek a hirdetéseket, a levelezőlistát, és Facebook-oldalunkat az időpontokkal!

Emellett ajánljuk figyelmetekbe a Naphimnusz Teremtésvédelmi Egyesület által az idei böjtje meghirdetett autómentes böjtöt! Részletek itt:

www.teremtesvedelem.hu.

TEREMTÉSVÉDELMI TIPP

Az év bőséges csapadékkal indult. De mindenki emlékszik a tavalyi, történelmi aszályra... Mihamarabb helyezzük ki esőgyűjtő hordóinkat, hogy már a tavaszi ültetésekhez se a drága csapvizet használjuk!

ECCE HOMO

Az egyházi év vezérelje teljes életutunkat

Nagybőjtben az olvasmányaink gyakran komolyabbra fordulnak, már-már talán imádsággá is válhatnak. Most ilyen élményeiről írunk, s javaslom, próbálkozzatok velük ti is!

A nemrég elhunyt II. János Pál pápa enciklikáit, apostoli leveleit forgattam. Néhányat a figyelmetekbe ajánlanék most különlegesen időszerű mivoltuk miatt. A *Novo millennio ineunte* címűben megdőbentő a fájdalmas Krisztus arcára emlékezés. Jézus emberré lett, testvérünk, mindenben hasonlónak, a bűnt kivéve. Nekünk is törekednünk kell, hogy hasonlóvá legyünk hozzá. Mi is szenvedünk, de ő a mi összes bűnünkért szenvedett, a legjobban a kereszten, amikor felkiáltott: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Ő akkor a fájdalmas arcában, a testi-lelki szenvedések legteljesebb pillanatában dicsőítette meg az Atyát, dicsőült meg a halált vállalva-legyőzve, és váltott meg bennünket. Ha ezt igazán átéljük, a nagy pápa szavaival élve – *Totus tuus* – egyek leszünk vele.

Az eucharisztia ünneplése az egyházi élet középpontja – nagycsütörtök, az utolsó vacsora.

A szentségre épül a közösség, az apostoli hagyomány folyamatossága, az összes hívők közötti egység – *communio*. És! A halál után feltétlen ott izzik a föltámadás! Gondoljunk az úrfelmutatás utáni felkiáltásunkra a szentmisében: „*Halálotat hirdetjük, Urunk, és hittet valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz!*” És ez számos közös – és talán magán... – imánk gondolati, tartalmi záradéka is.

A pápák mindig szorgalmazták a kereszttü ajátosság végzését és a rózsafüzér imádságát. Ez utóbbi rövid

„vázlata” Jézus egész megváltó útjának, tevékenységének. És itt egy nagyon fontos dolog. Szűz Mária az Istenanya, egész életútján végigkíséri Fiát. A titkokat elmélkedve-imádkozva mi is követhetjük.

Olvasva a leveleket mindig az éppen aktuálisat éreztem a legfontosabbnak! De nem válogatni kell, hanem egyre jobban belemerülni!

Ajánlanék most néhány enciklikát, apostoli levelet az előkészületi időszakban igen sokat segíthetnek. Ajánlanék még pár más művet is, amik Jézust közvetítik hozzánk – alázat (lábmosás), a hegyi beszéd, a főparancs... Végtelesen sorolhatnám. Segítenek, hogy adjuk át magunkat egészen neki. Lássuk meg bennük a legjobbat – *Ecce homo* – és „*Atyám, kezeidbe ajánlom lelkemet.*”

Törekedjünk együtt üdvözülni!

II. János Pál pápa

Ecclesia de Eucharistia – Az Egyház az Eucharisziából él (Szent István Társulat, 2003, 64 old.)

Novo millennio ineunte – Az új évezred kezdetén (Szent István Társulat, 2001, 66 old.)

Rosarium Virginis Mariae – A Boldogságos Szűz rózsafüzére (Szent István Társulat, 2020, 46 old.)

Mane nobiscum, Domine – Maradj velünk, Urunk (Szent István Társulat 2004, 27 old.)

Joseph Ratzinger (XVI. Benedek pápa):

Krisztusra tekintve (Vigilia 1993, 95 old.)

Chiara Lubich:

Az elhagyott Jézus (Új Város, 2016, 100 old.)

Pilinszky János:

A rózsafüzér titkai (Új Ember, 1996, 39 old.)

*II. János Pál pápa breviáriuma** (Szent Gellért Kiadó é.n., 122 old.)

*A breviárium első jelentése papi napi zsolozsmáskönyv, a második jelentése – itt is! – az életműből kisebb szövegek válogatása, általában nem a szerző műve, itt például Koncz Éva fordító és Nagy Alexandra állították össze.

Hortoványi Jenő

FERENC PÁPA APOSTOLI LÁTOGATÁST TESZ MAGYARORSZÁGON

A MAGYAR KATOLIKUS PÜSPÖKI KONFERENCIA ÁLLANDÓ TANÁCSÁNAK KÖZLEMÉNYE

Mindnyájan, magyar katolikusok örömmel értesültünk arról, hogy a Szentatya, Ferenc pápa lelkipásztori látogatásra érkezik Magyarországra a húsvéti időszakban, április 28–30. között. A pápa apostoli útja nagyon fontos esemény nemcsak a katolikusoknak, hanem minden magyarnak határon innen és túl. A Szentatya korára tekintettel a találkozásokra budapesti helyszíneken kerül sor, amelyekre, különösen a vasárnapi szentmisére szeretettel hívunk és várunk mindenkit hazánkból és a környező országokból egyaránt. Imádságos lélekkel készüljünk a Szentatyával való találkozásra és közösen tegyünk tanúságot arról, hogy Krisztus a jövőnk.

AZ APOSTOLI LÁTOGATÁS HIVATALOS PROGRAMJA

2023. április 28., péntek

10.00: érkezés a Budapest Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtérre

10.00: hivatalos fogadtatás

11.00: ünnepélyes fogadtatás a Sándor-palota előtti téren

11.30: udvariassági látogatás a köztársasági elnöknel a Sándor-palotában

11.55: találkozás a miniszterelnökkel

12.20: találkozás az állami hatóságok, a társadalmi élet és a diplomáciai testület képviselőivel a Karmelita kolostor épületében, a Szentatya beszédet mond

17.00: találkozás a püspökökkel, papokkal, diakónusokkal, szerzetesekkel, papnövendékekkel és lelkipásztori munkatársakkal a Szent István-bazilikában, a Szentatya beszédet mond

2023. április 29., szombat

08.45: magánlátogatás a Vakok Boldog Batthyány-Strattmann László Otthonában

10.15: találkozás szegényekkel és menekültekkel a Rózsák terei Árpád-házi Szent Erzsébet-templomban, a Szentatya beszédet mond

16.30: találkozás a fiatalokkal a Papp László Sportarénában, a Szentatya beszédet mond

18.00: magántalálkozó a Jézus Társasága tagjaival az Apostoli Nunciaturán

2023. április 30., vasárnap

09.30: szentmise a Kossuth Lajos téren, a Szentatya homíliája, Regina Caeli imádság

16.00: találkozó az egyetemi és kulturális élet képviselőivel a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Információs Technológiai és Bionikai Karán, a Szentatya beszédet mond

Forrás: Magyar Kurír, Budapest, 2023. február 27.

Programjaink

Március 12. vasárnap 9.30 – elsőáldozók bemutatása

Március 25. szombat 19.00 – teaház

Csütörtökönként az esti szentmise után – nagyböjti lelkigyakorlat (február 23. március 2., 9., 16., 23., 30.)

Péntekenként – keresztút

(február 24., március 3., 10., 17., 24., 31.)

Április 2. – virágvasárnap

Április 6. – nagycsütörtök – lamentáció, szentmise, este keresztút a Duna-parton

Április 7. – nagypéntek – lamentáció, gyerekkeresztút délelőtt, keresztút 15.00, liturgia

Április 8. – nagyszombat – lamentáció, szentmise, körmenet

Április 9. – húsvétvasárnap – öröm útja, szentmise, húsvéti együttlét a fiataloknak

Április 20. csütörtök – nagyböjti lelkigyakorlat zárása

Április 22., szombat 19.00 teaház

Május 1. – zárandoklat

Május 14. 9.30 szentmise – elsőáldozás

Május 20. – ifjúsági találkozó

Május 27. – Lélekvarás, Zebegény

Május 29. pünkösdhétfő – egyházközségi nap

Június 19–23. – napközis hittantábor

Június 26–30. – hittantábor, Dömös

Augusztus 16–20. – családtábor, Pálköve

A TOJÁS DICSÉRETE

A tojás az élet forrása, így tartja több kultúra az emberiség kezdete óta. Fennmaradt emlékeit láthatjuk a kínai, egyiptomi, görög, római korokból. A kereszténység a 3. századtól emelte a húsvét jelképei közé, pirosra festve Jézus vérét szimbolizálja, de a tojás a feltámadás ígértét is hordozza. A tavaszi megújulás, a kikelet is kapcsolódik hozzá. Mágikus erejét díszítéssel hangsúlyozzák évezredek óta, koronként, tájegységenként eltérően.

A világmindenséget szülő Östojástól így jutottunk el napjaink hímes tojásához és tojásos ételeihez, amikről elmondható, hogy nagyon egyszerűen elkészíthetők. Ezért is szeretik sokan az egész világon.

Skót tojás

A megpucolt főtt tojást fűszeres darálthúsba csomagoljuk, a szokott módon bepanírozzuk és kirántjuk. Feltétnek és hidegtálra is kiváló.

Keleti tojásos tekercs

Az összetört főtt tojást fűszerezzük ízlés szerint, keverjük hozzá apróra vágott újhagymát, majd tortillalapba tekerve süssük ki olajban. Salátalevéllal, tejföllel tálaljuk.

Olasz tojásos caponata

Az olajon megdinszteljük a lilahagymát és a kockára vágott padlizsánt. Fűszerezzük sóval, oregánóval, fokhagymával, babérlevéllel. Sűrített paradicsom és hámozott paradicsom kerül bele. Ha megfőtt, piritott fenyőmaggal és friss bazsalikommal megszórjuk, ráütjük a tojásokat és sütőben ízlés szerint készre sütjük, friss kenyérrel tálaljuk.

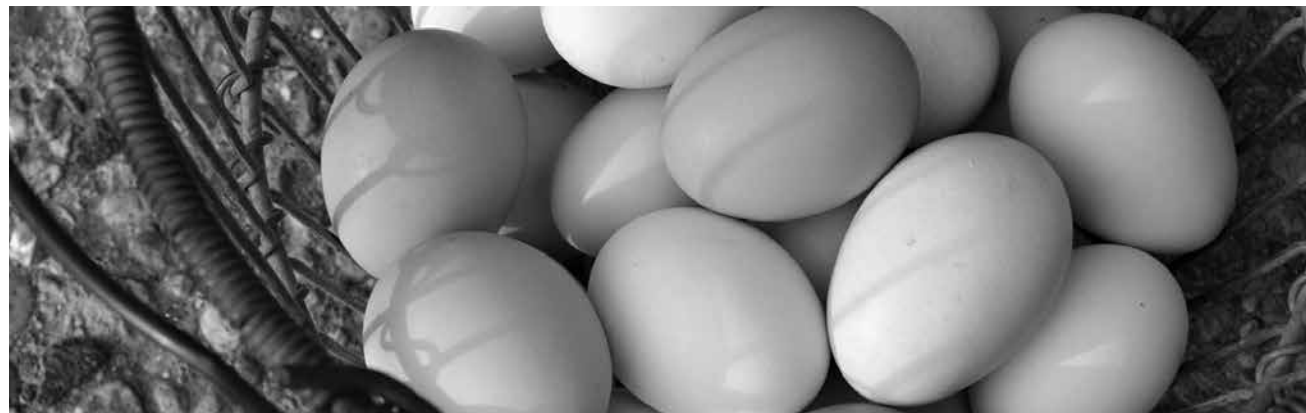
Lengyel zurek

Kisült szalonnaszíron megdinszteljük a hagymát és fokhagymát, rozsliszttel megszórjuk, lepirítjuk, felöntjük vízzel. Beletesszük főni a kockára vágott krumplit, tárkonnyal, majorannával, sóval, borssal fűszerezzük. A végén karikára vágott fehérkolbászt is adunk hozzá, egy pár csepp ecettel, tejföllel ízesítjük. Tojásokat főzünk és megpucolva félbevágjuk, ezzel díszítjük a levest. Rozscipóban tálaljuk.

Dán Ildikó

Míves Tojás Múzeum
Tojás Múzeum

Zengővárkony, Kossuth L. u. 6.
Siófok, Szűcs u. 9.

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

KIADJA: Szent Márton Katolikus Plébánia – Nagymaros, Szent Imre tér 2.

MEGJELENIK: negyedévente

FELELŐS KIADÓ: Dr. Csáki Tibor plébános

SZERKESZTŐK: Dán Ildikó, Zoller Andrea

ROVATVEZETŐK: Hadiné Turcsik Kinga, Trieb Mariann,
Drobilich Domonkos, Hortoványi Jenő

KORREKTÚRA: Kosztráné Zoller Judit, Telegdi Ármin

ELÉRHETŐSÉG: tanusag.szerkesztoseg@gmail.com

GRAFIKA, TÖRDELÉS: Scheffer Miklós

NYOMDA: Multiszolg Bt., Vác

PÉLDÁNYSZÁM: 300

NYOMDAKÖLTSÉG: A folyóirat nyomdai költsége 294 Ft/db. Ön ingyenesen juthat hozzá. Amennyiben támogatni kívánja a folyóirat megjelenését, azt a plébánia bankszámlaszámára (RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA, 11742094-20157874) történő átutalással megteheti, jelezve a megjegyzés rovatban, hogy TANÚSÁG, vagy hozzájárulását bedobhatja a templomban elhelyezett perselybe.

Tanmese

Egyszer, egy idős cherokee indián így tanította az unokáit az élet dolgairól:

– *Harc dúl bennem... egy szörnyű háborúskodás két farkas között!*

Az egyik farkas képviseli a félelmet, a haragot, az irigységet, a bánatot, a sajnálkozást, a mohóságot és a kapzsiságot, az arroganciát, a gögőt és az önteltséget, a fennhéjázást, az önsajnálatot, a büntudatot és a bűnösséget, a neheztelést, a megbántódást, a kisebbségi és a felsőbbrendűségi érzést egyaránt, a hazugságokat, a hamisságokat, a büszkeséget és az egót.

A másik farkas pedig a vidámságot, a jókedvet, a békességet, a szeretetet, a reményt, a megosztást és az együttérzést, a derűt és a nyugalmat, a higgadságot, a szerénységet, a kedvességet, a jóakaratot és a jóindulatot, a barátságot, a bátorságot, a beleérző képességet, a nagylelkűséget, az igazságosságot, a könyörületet és a részvétet, a bizalmat, a becsületet, a hűséget és a hitet képviseli. A gyerekek pár pillanatig elgondolkoztak a hallottakon, majd az egyikük megkérdezte a nagyapját:

– *Melyik farkas fog győzni?*

Az öreg cherokee egyszerűen ezt felelte:

– *Az, amelyiket tápláljuk.*

Te melyik farkasodat táplálsz?

Lackfi János

EREIMBEN

Ott mész, Uram, az ereimben,
menekülsz egy számaron,
mert ahova születted,
ott késsel vártak, karddal vártak,
véred ontották volna,
mielőtt véredet adnád értünk,
bíborodik az ég alja, remélem,
nem tévedsz el az elágazásoknál,
ne késs el a Golgota hegyéről.
Ott rugdalózol, Uram, az ereimben,
a jeruzsálemi templomban
újszülöttként,
bemutattak élő áldozatként,
galambokat áldoztak érted,
hogy magadat áldozhasd értünk,
kőből épült templomban állsz,
te, húsból épült templom,
lerombolnak, de harmadnapra
újjáépítéd magad.
Ott vonulsz be az ereimben
Jeruzsálembé, ez a számár
már nem az a számár,
nem a legelső, mely születni vitt,
mely életedet mentette,

ez a halálhoz visz egyre közelebb,
mögötted halál, előtted halál,
miféle népség vagyunk, számár hozza
királyunkat, a názáretit, nem Maserati,
igaz, maga akarta így.
Ott változik vérré a bor kezedben,
ülsz az ereimben, az égre nézel,
hálát adsz, és vérünkkel válik véred,
testünkkel tested, apránként, sejtenként,
jaj, mikor, jaj, mikor változom
tényleg hasonlónak tehozzád?
Ott cipeled a keresztet botladozva
felfelé az alkudozó, lökdösődő népek
közt,
akik jó üzletet akarnak kötni,
és nem tudják, hogy Apu
most veszi meg nekik a várost,
sőt, az egész világot, véred aranyáért,
viszed a keresztet, a tutajt,
melyen révbe hajózhatunk,
nászi ágyunk keretét,
utolsó vacsorai asztalunkat
a válladon, viszed a szívem felé.